

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 566/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. V., T., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 21 Cb 1/2009 z 25. mája 2011, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Cob 68/2011 z 1. decembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 46/2012 z 27. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2013 doručená sťažnosť JUDr. J. V., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 Cb 1/2009 z 25. mája 2011, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 68/2011 z 1. decembra

2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 46/2012 z 27. marca 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal návrh na vydanie platobného rozkazu na Okresnom súde Humenné na zaplatenie 8 042 188,40 Sk s príslušenstvom proti odporcovi A., a. s., S. (ďalej len „spoločnosť“). Okresný súd Humenné v uvedenej veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 12 Rob 236/2006 zo 4. augusta 2006, ktorým návrhu sťažovateľa vyhovel. Po podaní odporu došlo k zmene miestnej príslušnosti z Okresného súdu Humenné na okresný súd na základe prikázania veci. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 1/2009 rozhodol vo veci rozsudkom z 25. mája 2011, ktorým v prvom výroku tohto rozhodnutia konanie v časti zastavil (z dôvodu späťvzatia časti návrhu sťažovateľom, pozn.), druhým výrokom čiastočne návrhu sťažovateľa vyhovel, a to v sume 61 170,57 € s 10,27 % úrokom z omeškania od 4. júla 2004 do zaplatenia, tretím výrokom návrh na zaplatenie 10,27 % úroku z omeškania z istiny 61 170,57 € od 1. mája 2003 zamietol a štvrtým výrokom návrh sťažovateľa v ostatnej časti vylúčil na samostatné konanie, v ktorom sa rozhodne aj o náhrade trov konania.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 21 Cb 1/2009 z 25. mája 2011 odvolanie, a to proti výroku, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na priznanie 10,27 % úroku z omeškania z istiny 61 170,57 € od 1. mája 2003 (tretí výrok rozsudku okresného súdu). Odvolanie podala aj spoločnosť z dôvodu nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozsudku. Krajský súd o podaných odvolaniach účastníkov konania rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 Cob 68/2011 z 1. decembra 2011, ktorým potvrdil odvolaním napadnutý druhý a tretí výrok rozsudku okresného súdu a odmietol odvolanie spoločnosti proti výroku rozsudku, ktorým okresný súd rozhodol o vylúčení časti návrhu na samostatné konanie.

Sťažovateľ nespokojný s odvolacím rozsudkom krajského súdu podal dovolanie, v ktorom tvrdil, že došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Argumentoval, že okresný súd, ako aj následne krajský súd nevykonali ním navrhnuté dôkazy, ktoré podľa jeho názoru boli spôsobilé zmeniť odvolaním napadnutý tretí výrok rozsudku okresného súdu. Najvyšší súd odvolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Obdo 46/2012 z 27. marca 2013 odmietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd konštatoval, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj krajského súdu a taktiež uznesením najvyššieho súdu v označených konaniach došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré malo byť porušené podľa sťažovateľa tým, že *„konajúce súdy nezabezpečili dôkaz od žalovaného v zmysle platného právneho poriadku, ktorý preukázateľne je privodiť zvrat v skutkových zisteniach v začiatku plynutia k dátumu úrokov z omeškania“*. Z uvedeného dôvodu považoval napadnutý rozsudok okresného súdu a krajského súdu za arbitrárny a porušujúci jeho označené práva. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že dovolací súd rozhodujúci o dovolaní sa nevysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne, respektíve nekonštatoval irelevantnosť jeho právnej argumentácie, a tým porušil jeho označené práva.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa JUDr. J. V., T., a to právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd Uznesenia NS SR Bratislava sp. zn.: 5 Obdo 46/2012 zo dňa 25.03.2013 v spojitosti s Rozsudkom KS v Prešove sp. zn.: 4 Cob 68/2011-745 zo dňa 01.12.2011 a v spojitosti s Rozsudkom OS Prešov sp. zn.: 21 Cb 1/2009-644 zo dňa 25.05.2011 porušené boli.

2. Zrušuje Uznesenie NS SR Bratislava sp. zn.: 5 Obdo 46/2012 zo dňa 25.03.2013 v spojitosti s Rozsudkom KS v Prešove sp. zn.: 4 Cob 68/2011-745 zo dňa 01.12.2011 a v spojitosti s Rozsudkom OS Prešov sp. zn.: 21 Cb 1/2009-644 zo dňa 25.05.2011 a vec sa vracia OS v Prešove na nové konanie a rozhodnutie.

3. Nárok na primerané zadošťačenie sa sťažovateľovi nepriznáva nakoľko si tento nárok sťažovateľ neuplatnil s tým, že vyhovením jeho sťažnosti je reparácia sťažovateľa dostatočná.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov jeho právneho zastúpenia, ktorý je súd povinný zaplatiť sťažovateľovi v rozsahu určenom pri skončení veci do 3 dní od právoplatnosti ústavného nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov rozsudkom okresného súdu sp. zn. 21 Cb 1/2009 z 25. mája 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Cob 68/2011 z 1. decembra 2011

Sťažovateľ sťažnosťou namieta taktiež porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd berúc do úvahy neskoršie uznesenie najvyššieho súdu v dovolacom konaní sp. zn. 5 Obdo 46/2012 z 25. marca 2013, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho

súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

Jadrom námietok sťažovateľa je nesúhlas s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý je podľa neho arbitrárny, porušujúci jeho označené práva. Sťažovateľ teda namieta, že mu nebola poskytnutá súdna ochrana v kvalite požadovanej označeným článkom ústavy a dohovoru.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa a v relevantnej časti odôvodnenia uviedol, že *„Okresný súd poukázal na to, že spoločnosť nemohla byť v omeškaní s výplatom dividend vo vzťahu k Ing. P., pretože ten sa prihlásil o svoje práva až výzvou, ktorú podal spolu s JUDr. V. dňa 22.6.2004, v ktorej uvádzali 10-dňovú lehotu od právoplatnosti a vykonateľnosti súdneho rozhodnutia (rozhodnutia Krajského súdu Bratislava). Samotné rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 23. 6.2004 (čl. 21 spisu). Po napočítaní 10-dňovej lehoty, akú dávali Ing. P. a JUDr. V., dlh mal byť platený do 3.7.2004, Nasledujúcim dňom sa žalovaná spoločnosť dostala do omeškania s výplatom dividend pre Ing. P. Aj keď Ing. P. sa spätne stal vlastníkom cenných papierov - akcií ku dnu neplatne uzavretej zmluvy o prevode cenných papierov (22.8.1997), relevantné práva akcionára z rozhodnutia Krajského súdu Bratislava si Ing. P. uplatnil až prípisom z 22.6.2004, ktorý bol doručený spoločnosti 23.6.2004. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, pokiaľ zamietol nárok žalobcu na výplatu dividend od momentu vzniku nároku žalobcu, resp. právneho predchodcu - postupcu na 60-deň po konaní valného zhromaždenia 29.4.2003 až do doby, kedy žalobca prvýkrát uplatnil právo na výplatu dividend (list z 22.6.2004). Krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v tejto časti ako vecne správne.*

Valné zhromaždenie spoločnosti dňa 29.4.2003 rozhodovalo o vyplatení dividend vo vzťahu k tým akcionárom, ktorí boli zaevidovaní v rozhodujúci deň konania valného zhromaždenia ako akcionári. Práva akcionára v tento deň si neuplatnil Ing. P., preto žalovaná spoločnosť rozhodovala o výplate dividend vo vzťahu k akcionárom, ktorí preukázali vlastnícke právo k akciám v rozhodný deň konania valného zhromaždenia

a týmto dividendy vyplácala. Spätná účinnosť prevodu vlastníckeho práva vo vzťahu k Ing. P. rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave znamená nadobudnutie práv akcionára Ing. P. vo vzťahu k žalovanej spoločnosti od počiatku, takže spoločnosti A., a.s. vzniká povinnosť vyplatiť akcionárovi jeho nepremlčané právo na výplatu dividend za rok 2002, kde s ich výplatom je žalovaná spoločnosť v omeškaní. Žalobcovi nie je možné priznať právo na výplatu úrokov z omeškania za omeškanie s výplatom dividend, za obdobie do 3.7.2004, tak ako rozhodol súd prvého stupňa, kde splatnosť je viazaná, na zákonnú úpravu. Podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak čas plnenia v zmluve nie je určený, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie záväzku po uzavretí zmluvy a dlžník je povinný záväzok splniť bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Neplatnosť zmluvy o predaji a kúpe cenných papierov znamená, že žalobca je formálne považovaný za majiteľa akcií s účinkami ex tunc, kedy došlo k uzavretiu neplatnej zmluvy, ale nie je možné postihovať žalovanú spoločnosť formou úrokov z omeškania za to, že žalobca neplatne previedol akcie žalovanej spoločnosti na tretiu osobu a že sa neskôr úspešne dovolal neplatnosti tohto prevodu. Uplynutím 10-dňovej lehoty stanovenej samotným žalobcom (Ing. P. a JUDr. V.) vo výzve z 22.6.2003 nárok žalobcu na zaplatenie dividend sa stal splatným.“.

Podľa názoru ústavného súdu citovaná argumentácia krajského súdu v napadnutom rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd

zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nepriznal nárok na úroky z omeškania od sťažovateľom požadovaného dátumu, a zároveň tým aj reagoval na jeho námietky. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Obdobne pochybnosti sťažovateľa týkajúce sa postupu krajského súdu v napadnutom konaní nie sú dôkazom o neústavnosti jeho postupu.

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v súlade s limitmi základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Cob 68/2011 z 1. decembra 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 46/2012 z 27. marca 2013

Sťažovateľ namietal aj porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu z dôvodu arbitrárnosti jeho odôvodnenia rozhodnutia, keď najvyšší súd sa nevysporiadal a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie v súvislosti s námietkou

st'ážovateľa uvádzanou v dovolaní, že vo veci konajúce súdy ním navrhovaný dôkaz nezabezpečili, čím mu odňali možnosť konať.

Najvyšší súd dovolanie st'ážovateľa uznesením sp. zn. 5 Obdo 46/2012 z 27. marca 2013 odmietol, pričom v odôvodnení svojho uznesenia konštatoval, že prípustnosť dovolania nie je možné vyvodit' z ustanovenia § 239 OSP, a konštatoval, že rozhodnutie napadnuté dovolaním netrpí ani jednou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 OSP. Osobitne sa najvyšší súd vzhľadom na povahu námietok st'ážovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia zameril na to, či konanie netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) OSP, pričom v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: „Skutočnosť, že odvolací súd nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcom, nemožno považovať za postup, ktorým by súd odňal možnosť konať pred súdom. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Tento názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí, uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993. Platí to v plnom rozsahu aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Skutočnosť, že súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý privodiť zvrat v skorších skutkových zisteniach, by mohla mať za následok neúplné zistenie skutkového stavu vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, by síce zakladala dôvodnosť dovolania, nebola by však odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f) O. s. p.), ktoré by zakladalo prípustnosť dovolania.“

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého postupu najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia konštatuje, že najvyšší súd sa pri odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom vysporiadal s námietkami st'ážovateľa, preskúmateľným a dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo v posudzovanom prípade nezistil prípustnosť dovolania ani podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP. Ústavný súd preto konštatuje, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v tejto súvislosti tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania

aplikoval relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podľa ich účelu a zmyslu, rešpektujúc tak práva sťažovateľa, preto je jeho postup a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v okolnostiach prípadu celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2013